

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. IV. An peccet contra iustitiam, qui extra iudicium imponit falsum crimen ei, qui sibi graviter detrahit? Et an opinio negativa subiaceat damnationi?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

37. Confirmatur. Nam hæc damnatio non habet vllum verbum, vnde colligatur, illud peccatum mortale esse potius contra iustitiam, quam contra aliam virtutem: ergo dummodo asseratur esse peccatum mortale, non subiacet damnationi opinio docens, id non esse contra iustitiam.

C A P V T IV.

An peccet contra iustitiam, qui extra iudicium imponit falsum crimen ei, qui sibi graviter detrahit? Et an opinio negativa subiaceat damnationi?

S Y M M A R I V M.

Peccat contra iustitiam, qui extra iudicialiter imponit falsum crimen mendaci detractori. num. 39.

Non excercetur defensio iusta per impositionem falsi criminis. num. 40. & seqq.

Propositio docens non esse contra iustitiam eam impositionem falsi criminis, non subiacet huic damnationi. num. 43.

38. **V**Idimus cap. 2. peccare læthaliter eum, qui in iudicio, vel extra iudicium infamat falso infamatorem suum; & cap. 3. peccare læthaliter contra iustitiam eum, qui in iudicio imponit falsum crimen testi iniquo. Restat modo inquirere, an delinquat etiam contra iustitiam is, qui falsum crimen imponit infamatori suo mendaci; eo prætextu ductus, vt imminuens auctoritatem sui infamatoris, defendat se ab illa infamia, qua illum in-

urit. Authores, qui negant, hoc peccatum esse contra iustitiam, quando patrat in iudicio, quos retuli cap. præced., illud negant etiam extra iudicium.

39. Prima assertio. Peccat læthaliter contra iustitiam, qui extra iudicium imponit falsum crimen mendaci infamatori suo. Hanc assertionem propugnant Sotus, Molina, & Tapia relati cap. præced. Et ibidem constat, hanc eandem esse mentem S. Thomæ.

Sotus.
Molina.
Tapia.

40. Probatur ex principijs supra præiactis. Etenim detractor ille prior, sicut quilibet alius, habet ius strictum ad famam suam, & illud non amittit, nisi vbi adfuerit in alio ius defensionis cum moderamine inculpatæ tutelæ: sed infamatus ab illo non habet ius ad defensionem suam cum moderamine inculpatæ tutelæ exercendam per impositionem falsi criminis: ergo prior ille detractor non amittit in eo casu ius ad famam; & consequenter si infamatus ab illo delinquit contra famam eius, peccat contra ius eius, atque adeo contra iustitiam.

41. Probatur minor, primo eodem modo, atque cap. 2. concl. 2. Nam vt detur moderamen inculpatæ tutelæ, requiritur, quod se defendens cognoscat evidenter, illud medium esse efficac, & vnicum ad suam defensionem; infamatus detractione alterius non potest cognoscere evidenter, impositionem falsi criminis esse medium efficac ad suam defensionem, cum plerumque accidat, non inde recuperari suam famam, imo vero inde quandoque deteriorari; credunt enim homines, infectum esse illo crimine eum, qui habet linguæ audaciam: ergo ille non habet ius ad sui defensionem cum moderamine inculpatæ tutelæ per eam falsi criminis impositionem. Sed neque

Y y id

id est medium vnicum suæ defensionis; cum sint alia media, quæ adhibere potest ad indagandam veritatem.

42. Confirmatur eadem minor ex doctrina relata S. Thomæ. *S. Thom.* *Nam falsitatem proponere in nullo casu licet*: Sed defendere se cum moderamine inculpatæ tutelæ est licitum: ergo defendere se cum moderamine inculpatæ tutelæ in nullo casu fit per falsitatem.

43. Secunda assertio. Propositio, quæ docet peccare læthaliter eum, qui imponit crimen falsum suo infamatori, non peccare contra iustitiam, sed contra alias virtutes, non subijcitur hic damnationi. Ratio est eadem, ac ea, quam instruxi pro secunda conclusione capituli. 3.

CAPVT V.

An reus falso accusatus possit manifestare crimen occultum sui accusatoris, aut testis?

SUMMARIVM.

Ratio dubitandi à paritate imponendi falsum crimen ad manifestationem criminis occulti. num. 44. & seqq.

Peccat reus contra iustitiam, quando manifestatio criminis est inutilis ad defensionem. num. 47. seqq.

Quando manifestatio delicti occulti est necessaria ad defensionem Rei, licita est. num. 48.

Nisi parvum imminet damnum reo, testi autem magnum. num. 49.

Quomodo hac opinio non subiaceat huic damnationi. num. 50.

Quomodo manifestatio delicti occulti habeat paritatem, & disparitatem respectu impositionis criminis falsi. num. 51.

Quomodo ex manifestatione occulti criminis non inferatur impositio falsi. num. 52.

Quæ diversitas sit quoad hoc inter crimen occultum, & secretum. num. 53.

Et quid si reus sciat illud, quia testis sibi manifestavit causa petendi cõsiliij? num. 54.

Et quid si per iniuriam cognovit reus eiusmodi delictum? num. 55.

44. **H**æc quæstio similis est præcedentibus. Et ratio dubitandi est: est enim par, aut suppar delictum, detrahare proximo, manifestando crimen grave occultum illus; ac imponendo illi falsum crimen: sed reo non licet defendere se imponendo falsum crimen testi iniquo: ergo neque licet defendere se, manifestando delictum occultum testis iniqui.

45. Deinde quamvis hæc propositiones damnatæ solum loquantur de impositione falsi criminis, atque ad eodẽ sententia de imponendo falso crimine solum damnetur expresse; videtur tamen hæc altera de manifestando crimine occulto testis, virtualiter condemnari. Etenim virtualiter damnatur propositio, quoties hæc est antecedens, unde evidenter infertur propositio damnata, vt sæpius demonstravimus in superioribus; sed ex hac propositione, quod reo liceat defendere se manifestando crimen occultum testis iniqui, colligitur evidenter propositio damnata, quod liceat defendere se imponendo falsum crimen testi iniquo; cum par, aut suppar sit vtrumque: ergo virtualiter damnatur præfata propositio.

46. Dico primo. Si manifestatio eius delicti est inutilis ad defensionem rei, peccat reus contra iustitiam manifestando delictum testis. Ita

com-